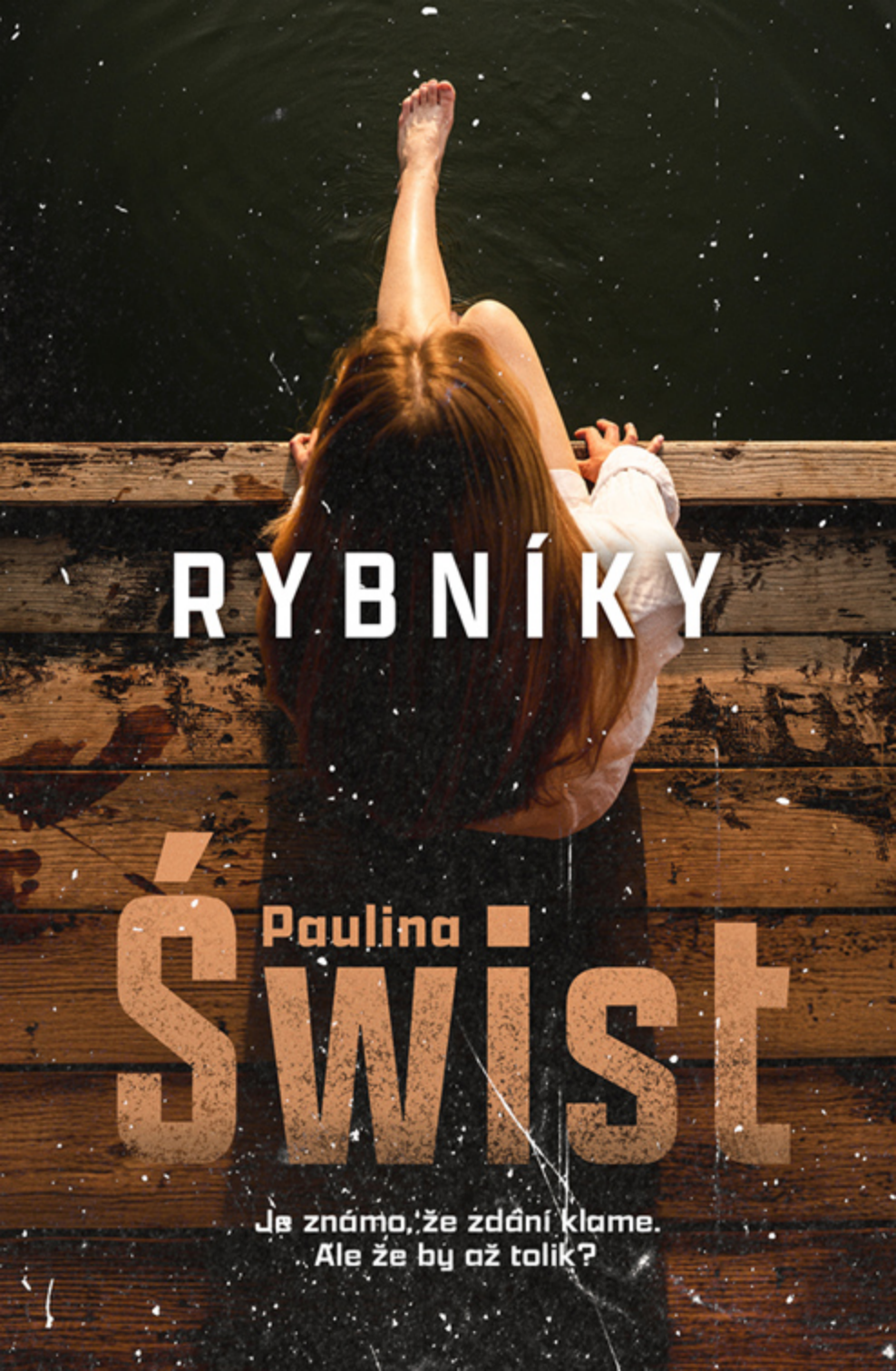

RYBNÍKY

Paulina

Šwist

Je známo, že zdání klame.
Ale že by až tolik?

RYBNÍKY

Copyright © by Paulina Świst

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5815-9 (pdf)

PAULINA
ŠWIST
RYBNÍKY

přeložil Martin Veselka

*No já ti nevím, kámo, cos to tam viděl, čím ses to sjel,
že mi tu říkáš, že kdysi bylo líp [...]
Kámo... Já si pamatuju trochu jiný věci
a nebyly zrovna úplně... nejpříjemnější,
nic na plyšový louce, no ale...*

Sokół: Jednorožec

Věnováno K. za to, že JE, a to přesně takovej, JAKEJ je.
Nezasloužím si takovýho kámoše, jako jsi ty... :*

PROLOG

14. května 2022

Piekary Śląskie

Paulina Maxellonová

„Dobrý den, vážené dámy, vážení pánové! Je mi nesmírným potěšením a obrovskou ctí přivítat vás na každoročním rautu pro zástupce byznysu ze Slezského vojvodství!“ Z pódia se ozval nepřírozený a přehnaně excitovaný moderátorův hlas. „Budu ho dnes večer moderovat,“ dodal, jako by to nebylo samozřejmé.

Zjevně se ujišťoval, zda už všichni vědí a uvědomují si, jak moc je tu důležitý a jak obrovská pocta ho potkala. Ten chlápek měl ofinku ulíznutou doleva, pět kilo nadváhy, proužkovanou košili, kostkovanou vestu, pod krkem šátek se spirálami a kudrlinkami a stříbrné mrkváče jako odněkud z Milána.

„Prosím tě, co to je za šaška?“ zajímala jsem se.

„To je Patrycjusz Owczarz. Nepovídej, že ho neznáš,“ pošeptal mi do ucha Marcin poté, co se ke mně naklonil.

„Vypadá jako Rampelník,“ pronesla jsem první věc, co mě napadla.

Szewerski se zachechtal.

„To máš pravdu. Člověk, kterej mu ten model navrhoval, musel mít fakt pekelnej bad trip po LSD. Už před rokem jsem z něj měl solidní prdel. Ten chlápek se furtpřč snaží zapojit do Lucových kšeftů. Dolejzá za ním jako nějaký čokl, poklonkuje mu, služebníček, sedni, lehni, zaštěkej a hlídej. A když je potřeba, tak jezdí na jednokolce a žongluje s míčkama,“ poznamenal se zřetelným pohrdáním.

Marcina jsem stačila poznat dobře. Byli jsme spolu už rok. Tón jeho hlasu v tu chvíli naznačoval, že na toho Owczarze má pifku asi i kvůli něčemu osobnímu, ale rozhodla jsem se vyptat se ho na to až později.

„Před rokem jsem se na moderátora nesoustředila, protože jsem tu roznášela žrádlo,“ pronesla jsem scénickým šepotem. „Pokuds to už náhodou zapomněl...“

„Mlhavě si to vybavuju, byla tu taková jedna fajn roštěnka,“ přiznal a přeměřil si mě pohledem. „Tos byla ty?“

„Ne, tvoje máma,“ skočila mu do řeči Zoška Bojarská. „Nemůžete bejt aspoň na chvilku vážný? Proč nás sem Luca sakra zval? Tohle fakt smrdí!“

„To fakt smrdí už od roku dva tisíce dvacet,“ potvrdil Marcin. „Vědělas přece, že jednou budeme muset svůj dluh splatit... A mám kurva silnej pocit, že ten okamžik právě nastal.“

Ač nerada, musela jsem s ním souhlasit. Když jsem si přebírala pozvánku na raut podepsanou Lucjanem Złockým, hned mi bylo jasné, že nadešel čas dostát svým závazkům. A když Marcin a Zośka přebírali stejnou pozvánku, věděla jsem, že jsme ve sračkách až po uši. Jistou útěchou mi bylo, že jsme v těch sračkách všichni společně.

„Chtěl bych vám sdělit, že v pondělí bude v naší zemi oficiálně zrušen epidemický stav!“ ozvalo se z pódia. „Ještě před půl rokem bychom se všichni bujaře veselili. Dnes však máme na krku další závažný problém – válku, která se odehrává hned za našimi hranicemi. V souvislosti s tím bych chtěl pozvat na pódium filantropa a dobrodince...“

„Šéfa organizovaného zločinu a mafoše,“ doplnila jsem potichu.

„... naději naší společnosti...“ pokračoval vzletně moderátor, „... člověka s velkým srdcem...“

„Jen dál, Owczarzi, nežinýruj se a vykuř mu ho,“ zašeptal Marcin a já vyprskla smíchy.

„... našeho dobrého anděla...“

„Já ty jeho kecy fakt nedávám.“ Tentokrát pozvedla oči k nebesům Zośka.

„... šéfa firmy LZ Company – pana Lucjana Złockého,“ vyvrcholil emfaticky Patrycjusz.

Luca vstoupil pevným krokem na pódium. Vypadal naprosto božsky. Dokonalý účes, dokonalý oblek, dokonalý úsměv.

„Tenhle zas pro změnu vypadá tak, že by mu všichni modelové od Armaniho mohli maximálně vypulírovat boty. Teda pokud by je zrovna neměl zářivě naleštěný jako teď,“ uznala jsem neochotně.

„Owczarz mu je určitě volízal,“ poznamenal škodolibě Marcin.

„Dobrý večer, dámy a pánové,“ ozval se Lucjanův hluboký sexy hlas. „Děkuji za ta nadmíru vřelá slova, nicméně nezasloužil jsem si ani polovinu z nich. Pan Patrycjusz je evidentně mým příznivcem, ale nezapomínejte, že vše, co dělám, konám jen pro to, abychom my všichni mohli žít v blahobytu a hojnosti.“

„Putler by se od toho sráče mohl učit propagandu,“ neudržela se Zośka.

Lucjan ji slyšet nemohl, řekla to totiž šeptem. Přesto se podíval přímo na ni a její znechucený výraz ho zjevně nerozčaroval, protože se mu na tváři objevil okouzlující úsměv.

„A pochopitelně také proto, abychom na tom my všichni vydělali,“ dodal.

V sále se ozvalo souhlasné zachechtání.

„Slyšeli jste? Jedinkrát v životě řekl pravdu. To se asi přerekl,“ zhodnotila jsem jízlivě.

„Max, nebuď naivní. On je balamutí a je v tom vážně dobřej. S davem on zacházet umí,“ poznamenal Marcin rozvážně. „Určitě je chce k něčemu přemluvit, ale...“

U našeho stolu se znenadání objevil chlap z ochranky.

„Pojďte prosím se mnou,“ oslovil nás vlídně, ale rozhodně. „Pan Lucjan si přeje, abyste na něj počkali v soukromém salonku.“

„A jak známo, pan Lucjan vždycky dosáhne všeho, co si přeje.“ Zośka se snad nikdy nenaučí držet jazyk za zuby.

Marcin Szewerski

„Až budu velká, chtěla bych mít takovej domácí bar jako Luca,“ vyhrkla Paulina.

Omrknul jsem flašky vystavené na stolku v salonku, kam nás zavedli. No vážně – top of the top. Před vstupem do místnosti nás standardně prohlédali, jestli u sebe nemáme nějaké zařízení umožňující odposlech. Navíc jsem si všiml dvou rušiček u dveří. Ten zmetek byl paranoidní, ale byl v tom opravdu důsledný. Určitě proto ho doposud nikdo nedostal. Chlap z ochranky nám ukázal klubovky, kam se máme posadit, a pak se vytratil z místnosti.

Do salonku vstoupil číšník, který byl takový elegant, jako by ještě před čtvrtodívkou obsluhoval v Bristolu.

„Co vám mohu nabídnout k pití?“ otázal se zdvořile.

„Whisky,“ poručil jsem si a pohlédl na lahev Glenlivet. Z nápisu na etiketě vyplývalo, že to pití je starší než já.

„Co tu máte nejdražšího?“ optala se Zoška a sladce se usmála. „Poprosila bych vás, abyste všechno, co tu je nejdražší, smíchal dohromady a přinesl mi drink, kterej bude pana Lucjana stát co nejvíc. Může bejt klidně i hnusnej, já to zvládnou.“

„A pro mě to samý,“ prohodila Paulina a hlasitě se rozesmála.

Číšník s naprostou profesionalitou zachoval vážnou tvář a pokýval hlavou. Posléze nám připravil drinky a zmizel. Zůstali jsme v místnosti sami.

„Co myslíte, že po nás bude chtít?“ Zoška se na nás zahleděla s vážným výrazem.

„Chci vás požádat o drobnou laskavost,“ promluvil Luca, který právě vkročil do dveří a zastavil se.

„A jakoupak, Done Vito Corleone?“ neodpustil jsem si.

Chápu, že z toho chce udělat show, ale ohánět se tu hláškami ve stylu *Kmotra*, když jsme ve Slezsku, a ne na Sicílii, to už je trochu moc.

„Já věděl, že tu větu poznáte,“ usmál se Luca.

Přistoupil k baru, nalil si whisky a posadil se vedle Zošky.

„Mám to teda říct napřímo? Tak já to řeknu napřímo. Paní advokátka Bojarská, paní advokátka Maxellonová, prozradte mi, prosím, co vám o mně Ksenon a Ramses řekli. A odpusťme si rovnou to divadýlko, jako že jste se jich na to nikdy neptaly.“

Samozřejmě že ptaly, ale jejich klienti – třebaže jim důvěřovali ze všech lidí na světě snad nejvíc – po otázce na Lucu mlčeli jako hroby. No, snad ne úplně takhle doslova. Ramses totiž Zošce řekl, aby nebyla zvědavá, nebo bude brzy stará, a Ksenon Paulině sdělil, že se nevrátila k výkonu své profese proto, aby následně skončila v řece se střevíčky z betonu na nohou...

„Vůbec nic,“ přiznala Paulina upřímně.

„Tak to jsem moc rád. Já klukům věřím, ale víte, jak to je. Léta ve vězení můžou člověka změnit.“ Luca se usmíval pod fousy. „A ta drobná laskavost vypadá tak... že vy, paní Zoško, podáte v Ramsesově procesu žádost o výslech Ksenona coby svědka.“

„Pro potřeby čeho?“ Zoška svažila obočí.

„To já netuším, to vy jste tady advokátka gangsterů.“ Luca se na ni podíval a usmál se.

„A vy,“ pohlédl na Paulinu, „s ním přijedete na přelíčení.“

„Jako právní zástupce svědka?“ vyptávala se Max.

„Nevím, třeba jako zástupce svědka. Jde mi o to, aby tam nebyl sám.“

„A já vám můžu posloužit jak?“ Pohlédl jsem na něj výsměšně.

„A vy jste v tom procesu taky jako obhájce a budete mít za úkol dohlídnout na to, aby to paní advokátky nepodělaly. A ručíte mi za ně,“ poznamenal Luca. „Obě vás milují, jedna platonicky, druhá přímo naopak, takže si myslím, že v obavě o vás nebudou vymýšlet žádné kraviny a zakrátko se všichni přátelsky rozejdeme.“

Zoška Bojarská

„Zasranej parchant!“ řekla jsem, jakmile jsme vyšli ven před hotel. „To ti jako vyhrožoval, nebo se mi to jen zdálo?“

„Jeho výhrůžky jsou mi u prdele.“ Marcin nepůsobil nijak zvlášť vyděšeně. „Zkrátka chce mít jistotu, že na něj neušijem nějakou boudu, a chce nás mít všechny v jednacím síni.“

„Plus ještě Ksenona,“ dodala Paulina.

„Ramses už tam totiž bude...“ Nakrátko jsem se zamyslela. „Myslíš, že jim chce něco udělat?“ otázala jsem se na ten nejpravděpodobnější scénář.

Nedokázala jsem určit, proč o něm Ramses a Ksenon nechťejí mluvit. Nevěděla jsem, jestli se ho bojí, anebo se s ním přátelí. Nikdy předtím jsem si nevšimla, že by byl Ramzerski v nějaké záležitosti takhle tvrdošíjný, a podle toho, co vyprávěla Paulina, se totéž týkalo i Ksenona.

„Při takovym počtu policejního doprovodu? To si nemyslím,“ ujistila nás Max. „Ale musejí se dozvědět, do čeho jdou. Řeknu Ksenonovi, že ho chceš předvolat, a řeknu mu i proč. Musí vědět, co se děje...“

„Udělám to samý...“ zareagovala jsem obratem. „Dala bych hodně za to, abych se dozvěděla, co je spojuje. Díky tomu bysme o tom všem získali určitější představu a snad by se nám podařilo dobrat se, do čeho nás chce Luca namočit a jak to pro nás může dopadnout.“

„Klienti nám nic neřeknou,“ poznamenala Paulina. „Sedí už tak dlouho, že podle mě nebudou mít ani nepatrný tušení, co má Luca za lubem.“

„Pokud nechceme být odkázaný na zhovadilý nápady toho cvoka, musíme se pokusit zjistit aspoň něco,“ prohlásil Marcin rozumně. „Začněme tím, jestli spolu nefigurovali v nějakých případech.“

„Nefigurovali, vždyť Luca má čistej trestní rejstřík,“ řekla Paulina.

„Já vím,“ přerušil ji Marcin. „Ale možná někde figuroval jako svědek? Nebo je spojujou nějaký firmy? Co obchodní rejstřík?“

„Zjistím to,“ přislíbila jsem.

„My taky. Ale teď jedem na Tauzen a napijem se,“ pronesl Marcin s úsměvem. „A přestaňte na mě koukat, jako když kočka sere na poušti. Říkal, že za vaše

kroky ručím svojí hlavou, aby měl nad váma kontrolu. A taky abyste se bály. A zabralo to, což je o to zvláštnější, že já tu před váma přeci stojím, seru na něj a hlavně – žiju.“

„Zatím...“ poznamenala jsem.

21. června 2022

Glivice, centrum města

Julka

„Fakt upřímně lituju, že máš metr devadesát,“ řekla jsem a hněvivě se zadívala na svého sedmnáctiletého syna.

„Proč?“ Łukasz na mě pohlédl svýma udivenýma zelenýma očima.

„Protože se nevejdeš do babyboxu!“

Hlasitě se rozchechtal.

„Po kom seš tak hloupej, sakra, po mně přece ne,“ rozčilovala jsem se dál.

„Možná po tatkoví?“ nadhodil a pousmál se.

Nevím, kdy se ten roztomilý hezoučký klučík změnil v téměř dospělého chlapa. Rozhodně však k tomu došlo až příliš rychle.

„Vytknout by se mu dalo leccos, třeba to, že je to hajzl, ale zrovna inteligence mu nechybí,“ postavila jsem se na obranu jeho otce.

Bylo to sice neobvyklé, ale rodiče by měli válčit na společné frontě. Dokonce i v situaci, kdy je jeden z nich mimo.

„Musím ti to bezmezně věřit, když mi nechceš říct, kdo to je,“ nakousnul stálé téma našich hádek.

Bylo v tom hodně pravdy. Syn už byl skoro plnoletý, tak bych mu to měla říct. Jenže já prostě nevěděla jak...

„Łukaszi, poslouchej mě.“ Posadila jsem se vedle něj ke stolu. „Teď se tu nebavíme o tvym otci, ale o tom, že tě čeká TRESTNÍ STÍHÁNÍ! Je ti sedmnáct, takže máš trestní odpovědnost už jako dospělej, tak to v týhle zemi pojímá trestní zákoník!“

„Mami, já si nezačal...“ Pokrčil rameny, jako by tím byla věc vyřízená.

„Ale skončils, do prdele!“ Přestala jsem se ovládat. „A to tak, že ten člověk má zlomenej nos, což je zranění s následkama delšíma než sedm dní, takže ti přisijou obvinění z článku sto padesát sedm trestního zákoníku! Hrozí ti tři měsíce až pět let!“

„Přece to ale musí nejdřív nahlásit. Uvidíme, jestli to bude takovej bonzák.“

V jeho očích jsem si povšimla onoho charakteristického zablýsknutí. Přesně takové měl v očích i jeho otec, když mluvil o svých „kšeftech“. Dnes mi ho – ještě víc než kdy jindy – můj syn připomínal... Přčetla jsem milion chytrých knížek, prošla si hromady psychologické literatury. Díky tomu jsem sebe samotnou přesvědčila, že o tom, jací jsme, rozhoduje

naše výchova, a nikoli geny. Ale určité věci neobejdeš... A geny nevydloubeš. Byl to jeho syn a vzhled i povahu měl právě po něm. Přičemž teda musím pro úplnost dodat, že ani já nejsem žádná oáza poklidu.

„Ty si myslíš, že to je jenom hra? Na bonzáky a mafoše? Že je to super a vypadá to jako v klipech od Sokoľa?“ Začalo to ve mně vřít. „Tak jedem.“

„Kam?“ Nejistě na mě pohlédl.

„K Zošce. Seš totiž jako mafoš pěkně na hovno, takže potřebuješ dobrého právníka. Podepíšeš jí, že tě zastupuje, zeptáš se, jak se v base posílají motáky... Prostě tyhle věci, co se ti budou brzy hodit...“

„Mami, zatahovat do toho Zošku fakt není nutný.“ Pokoušel se z toho nějak vybruslit. „Vždyť ty seš taky právníčka.“

„Ale já pracuju pro firmy, a ne pro mladistvý kriminálníky,“ vyplivla jsem ze sebe ještě kapku jedu. „Chápu, že ti je trapný přiznávat před Zoškou, že jsi naprostej blbštajn a ještě se v tom rácháš, ale jen ať se to dozví! To tvoje nevyzrálý chování totiž může mít závažný důsledek! A já tě nenechám, aby sis posral život hned na startu.“

„Tak jako sis ho posrala ty?“ Podíval se na mě s obavou v očích.

„Nic jsem si neposrala a neměnila bych,“ odpověděla jsem mu zcela upřímně. „Nikdy jsem nelitovala toho, že tě mám. Seš můj syn, mám tě nade všechno ráda, a dokonce i když jsi teď zjevně přišel o rozum, tak udělám, co je v mých silách, abych ti pomohla. Takže koukej zvednout zadek.“ Sbalila jsem ze stolu klíčky od auta a vykročila ke dveřím.

Katovice, centrum města

Luca

„Covid is dead. Rehabilitační centrum je skoro dostavěný, ale je jistý, že ho nevyužijeme k původně zamýšleným účelům. Situace na světě šla do sraček, máme válku hned za hranicema, navíc dvou států, co s náma sousedí. Podělaný dvacátý léta, každých sto let je to stejný. Nákazy, války a magoři. Mimochodem, vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že se bojím jen Putina, protože to je ještě větší zkurvysyn než já?“ Podíval jsem se na Krystiana.

„Vzpomínám. A mělš pravdu...“ poznamenal s klidem pro něj tak charakteristickým.

Byl moje pravá ruka, rádce, pomocník a účetní. Kdyby z něj někdo udělal „šedesátku“, byl bych

v prdeli. Jenomže z něj nikdo práskače udělat nedovede. Mnohokrát jsem si ho testoval a byl jsem si jistý, že neexistuje člověk, co by vůči mně byl loajálnější a oddanější.

„Kurva, bylo by lepší, kdybych ji neměl. Jen tentokrát, jedinkrát v životě.“

„Proč to tak prožíváš?“ Krystian na mě zkoumavě pohlédl.

„Ta válka mě sere,“ řekl jsem mu upřímně.

„Ta sere všechny, ale ne všichni zaplatí ze svého dva kamiony a soukromě je pošlou na Ukrajinu. Mimochodem, co v nich vlastně bylo?“

„Neprůstřelný vesty, přístroje pro noční vidění, boty, dalekohledy... kalašnikovovy. Vážně lituju, že ne javeliny, ale ty stojí osmdesát tisíc dolarů za kus. Ať je pošlou Amíci, protože na tohle já prostě kurva nemám,“ přiznal jsem otevřeně.

„Mám se zajímat o to, jak se ti povedlo poslat přes hranice neoficiálně dva kamiony s kalašnikovama?“ zeptal se a zvedl obočí.

„Hodil jsem přes ně neviditelnej plášť.“ Nehodlal jsem nic vysvětlovat. Ta akce mě sice stála trochu úsilí, ale při pomýšlení, že snad někdo ze zbraně, kterou jsem poslal, odprásknul válečného zločince, se mi zlepšila nálada.

„Ale proč?“ Ta záležitost pro něj zjevně byla důležitá.

„Krystiane, když pominu, že se v tý válce děje spousta zkurveností a nespravedlností, tak tam ty Ukrajinci bojujou i za nás. Copak chceš mít Rusáky na hranici dlouhý sedm set padesát kiláků namísto dvou set desíti?“

„Řeknu ti, že ani těch dvě stě deset se mi moc nelíbí,“ pronesl rozumně.

„Navíc ty zkurvysyni zabíjejí děti,“ dodal jsem a otevřel jsem notebook.

„A to je nejspíš ještě důležitější důvod. Pověz mi, ale upřímně, proč ty vlastně nemáš děti? Na charitativní akce ve prospěch nezletilých posíláš skoro stejně prachů jako na vydržování těch svých roštěnek.“ Usmál se pod fousy.

Jako pokaždé, když se mě na to ptal, jsem ucítil bodnutí na hrudi. Teď na to nesmím myslet. Ne v okamžiku, kdy jsem tak blízko cíle.

„Protože jsem ještě nepotkal odpovídající kandidátku,“ zalhal jsem mu.

„A hledáš ji? Ta tvoje Amanda je tak hrůzostrašně vypatlaná, že když si prohlížím její instagram, říkám si, jestli není chybějícím vývojovým článkem mezi lenochodem a gumovou pannou. To ty jí pořizuješ ty pózované fotky, co na nich špulí zadek?“

Vyprskl jsem smíchy.

„Chraň bůh! Ještě jsem úplně nezmagořil.“

„Navíc ona nemá ani jednu fotku, na který by se smála. Furt jen ta její nafrněná grimasa,“ poznamenal a předvedl oblíbený Amandin „tajemný“ pohled. „To má křivý zuby?“

„Ne. Jen se zkrátka většinu času vzteká.“ Uvelebil jsem se v křesle a povolil si kravatu.

„A kvůli čemu? Vždyť jsi ji nedávno poslal na dva tejdny do Tulumu!“ Krystianův výraz svědčil o tom, že je to pro něj zcela nepochopitelné.

„Chce se nastěhovat na Puřaskýho.“ Usmál jsem se od ucha k uchu.

„Jakože do tvý pevnosti, azylu a vymazlenýho dvousetmetrovýho apartmánu hned vedle Sztauwajeru?“ Zvednul obočí až do půlky čela.

„No do tamního autokempu asi ne, že jo,“ pronesl jsem rozezleně.

„To se posrala v kině, ne? Vždyť jsem tam zatím nebyl ani já. A to ses tam stěhoval už před půl rokem,“ poznamenal ohromeně.

Ten byt byl mým útočištěm.

Nepouštěl jsem tam vůbec nikoho, až na paní Janinu, která mi tam uklízela. A měl jsem pro to své důvody.

„Já jí říkám, že snad někdy, ona předstírá, že mi to věří, a takhle to jde pořád dokola.“ Zapnul jsem notebook. „Jednou za čas udělá scénu a vyhrožuje, že mě opustí. Já jí říkám, aby to nedělala. A ejhle, zas tři měsíce pohoda klídek.“

„Já nevím, na co ti ta fíflena je, vážně. No ale je to tvůj cirkus a tvý opice.“ Pokrčil rameny. „Co uděláš s tím nově postaveným centrem u bejvalý pískovny Chechlo?“

„Veškerý dotace, který ještě nemáme v kapse, jsou ztracený. Co kdybysme tam zkusili ubytovat uprchlíky?“ přemítal jsem.

„Nebude možný ubytovat se tam dřív než v září. Všecky ty kolaudace ještě potrvají dlouho.“ Krystian upřeně hleděl do počítače.

„Ta válka neskončí letos... Zjisti možnosti, jestli se na to dají čerpat nějaký prachy. Zkus se dozvědět, jestli někdo ví o nějakých smysluplných penězích. Pokud jo, zaměstnej lobbisty, ať to prosadí podle našich potřeb, abysme na tom taky něco trhli.“

„Můžeš mi konečně říct, k čemu ti vůbec to centrum bylo, navíc na tom proklatym místě?“ pokoušel se Krystian do toho tématu vrtat.

„Zatím ne. Ale jednou ti to řeknu,“ utnul jsem diskusi.

Hodlal jsem to učinit teprve ve chvíli, až plán, na němž jsem pracoval posledních čtyřia dvacet let, konečně úspěšně dospěje do finále.

**Glivice, advokátní kancelář
Bojarská & Maxellonová**

Julka

„Zdar. Hele, proč jsem se ve dveřích mýjela s klukem, co vypadá jako mladší Lucův klon?“ pronesla jakási vysoká brunetka, která vtrhla do Zoščiny kanceláře.

KURVADRÁT! Právě nastal okamžik, kterého jsem se setrvale obávala už řadu let, kdy se Łukasz začal z malého kluka měnit v muže. V muže, který vypadal úplně stejně jako jeho otec...

„Hrozně se omlouvám, nevěděla jsem, že tu máš klientku.“ Chystala se vycouvat, ale Zoška, která během vteřiny pobledla, ji pohybem ruky zastavila.

„To byl syn mé kamarádky – Łukasz. Musíme mu trochu srazit hřebínek, začal si totiž hrát na mafiánka. A tohle je jeho máma – Julka Czerná.“

Kolečka, která se dala do pohybu v Zoščině hlavě, byly bezmála vidět. Evidentně si začala spojovat jednotlivá fakta dohromady, a až si je pospojuje, už se nebudu moct dál vymlouvat. Budu jí muset říct pravdu.

„Moc mě těší, Paulina Maxellonová,“ usmála se brunetka a podala mi ruku. „Během výchovného rozhovoru s tím mladistvým mám bejt hodnej nebo zlej policajt?“ zeptala se a vysoko pozvedla obočí.

„Hodnej. Ten zlej budu já,“ odpověděla jí Zoška a pak se na mě opět zadívala. „Tohle je Paulina, o který jsem ti vyprávěla. Pracujeme spolu už rok, od doby, kdy se přestěhovala z Vratislavi sem do Horního Slezska. Byla bych ráda, aby se s tou záležitostí seznámila pro případ, že by mladej potřeboval pomoc a já zrovna měla hromadu jiný práce. Navíc případy navzájem sdílíme, takže bych jí beztak musela všechno vyložit.“

„Samozřejmě,“ pronesla jsem bez váhání.

Nejdůležitější byl Łukasz a to, aby měl co nejlepší obhajobu. A jestli se Zoška začne vyptávat na Lucu, co naplat... Vlastně jsem byla i docela ráda, že se toho břemene konečně zbavím. Sama bych se k tomu nikdy neodhodlala, ale vždycky mi bylo jasné, že se to jednou provalí... Slezsko bylo příliš malé na to, aby k tomu nedošlo. Koneckonců obě musely moji první lásku znát velice dobře. V současnosti totiž všude možně figuroval jako proslulý filantrop a podnikatel – Lucjan Złocki. Byla by ode mě zákeřná lež, kdybych tvrdila, že se čas od času nepodívám na jeho facebook... Vůbec nikdo ho tou starou přezdívkou neoslovoval. Patrně už se jí dávno zbavil.

„Mladej se za chvilku vrátí, běžel si do auta pro telefon, tak honem.“ Zoška zjevně přestala řešit nepodstatné detaily. „Łukasze už jsem delší dobu neviděla, navíc se na něj vždycky dívám tak trochu jako na malýho klučika, ale Paulina má pravdu. Cizí člověk si občas dovede všimnout něčeho, co nejbližším uniká. Ten kluk vážně vypadá jako...“

„Lucjan Złocki,“ přerušila jsem ji a upřeně zírala na své ruce. „Vy ho znáte? Když jsme byli mladý a ještě tě spolu chodili, všichni mu říkali Luca...“

„Věř mi, že mu tak spousta lidí říká dodnes.“ V Zošce to začalo vřít. „Chceš mi říct, žeš mi právě odhalila nejstřeženější tajemství hned po svatym grálu? Vždycky jsem si myslela, žeš měla románek s nějakým ženáčem. A ty tu teď přede mnou sedíš a po šestnácti letech našeho kamarádství mi říkáš, že otcem tvýho dítěte je Luca?“

„Luca je italsky Łukasz,“ poznamenala Paulina. Trefa do černého.

Sice jsem ho teoreticky nenáviděla víc než hrášek s mrkví, ale vlastně jsem dítě pojmenovala jeho jménem. Ženy občas bývají nezměrně a romanticky hloupé.

„No ty bláho!“ Zoška pokývala hlavou. „Julko, do hajzlu, povídej!“ Vrhla na mě vážný pohled.

Mohla jsem jí sice říct, ať mi vleze na záda, že to není její věc. Nicméně obě se tvářily tak, že se neptají jen tak ze zvědavosti, ale je za tím něco opravdu velkého. Zhluboka jsem se nadechla.

„Tohle je advokátní konzultace a zůstane to mezi náma, že jo?“ ujistila jsem se.

„Jo,“ potvrdily obě souhlasně.

„Přiznávám, je to jeho otec. Łukasz ale nic neví, tak mu to neříkejte.“ Řekla jsem to nahlas poprvé v životě. Svět se nezbořil, andělé nezaduli na trouby nebeské a dokonce do mě ani neuhodil blesk. Sama nevím, proč jsem se toho vyznání bála jako čert kříže.

„Kurva, už vím, jak se ke mně Złocki dostal...“ Zoška se popadla za hlavu. „Teď jen proč?“ Podívala se na Paulinu... Má předtucha zjevně nebyla mylná a něco tu bylo vážně v nepořádku.

„O čem to mluvíš? Co že Luca...?“ Nedořekla jsem to, protože v tu chvíli jsem zaslechla, jak se otevírají dveře.

„Luca? A co má náš potkan společného s mojí rvačkou?“ Můj syn se rozzářil úsměvem. „Oh, dobrý den!“ Když viděl Paulininu minisukni, aktivoval veškeré své kouzlo.

Musím něco udělat s tou jeho zálibou v milfkách dřív, než mi domů přivede holku v mém věku.

„Dobrej, mladíku.“ Paulina se usmála od ucha k uchu. „Ty máš potkana, co se jmenuje Luca, jo?“ Spiklenecky mrkla na Zošku.

„Jo, to jméno mu dala máma,“ prozradil můj syn hrdě.

V reakci na jejich nevěřící pohledy jsem jen pokrčila rameny.

Katovice, sídliště Paderewského

Luca

Vešel jsem do bytu, vypnul alarm a následně zkontroloval nahrávky z kamerového systému. Nedělo se nic, co by upoutalo mou pozornost. Uvědomuju si, že jsem paranoidní, ale v mé „profesi“ se tahle vlastnost vážně hodí a nehodlám se kvůli tomu rmoutit. Z lednice jsem si vytáhl studené pivo a vydal se přímo ke dveřím na konci chodby. Byly natolik pevné, že jsem si byl jistý, že vydrží dokonce i vpád zásahovky. Navíc pokud by je někdo otevřel násilím, počítač by vymazal veškeré údaje na disku.

Naťukal jsem dvanáctimístný kód, rozsvítil jsem a vstoupil do místnosti. Celou jednu stěnu zabírala obrovská tabule. Školní tabule. Co naplat, narodil

jsem se v osmdesátkách, v beznadějně zemi jménem Polská lidová republika. Nikdo mě při vyučování ne-naučil nic kreativního. Proto se mi nejlépe uvažovalo a analyzovalo, když jsem měl fakta před očima. A to nikoli na monitoru počítače, ale na opravdových fotkách a zasazené do sítě vzájemných vazeb. Odhrnul jsem závěsy a otevřel si pivo. Zadíval jsem se ven na katovické Tři rybníky, kterým se tady ve Slezsku říká Sztauwajery. Už od dětství se mi nejlíp přemýšlelo, když jsem se díval na vodní hladinu. Ani jsem nepotřeboval psychologa, abych se dopídl, kde se to ve mně vzalo...